

Morbus Hungaricus II.

20.

*„Néma lakatok lógnak a bődékon, s a kocsiút
gránitkockája ragyog, akár a halott tar koponyája.”*

(Iszaak Babel)

húzasd ki százig, húzasd ki ötszázig, húzasd ki ezerig, húzasd ki kétezerig és tovább, az időegyenesen döngtet a jelen, ez a helyes mentalitás, nincs kegyelem, a történelem döngtet át a mákon, csak a gubójából kicsorgó anyag segít a magamfajtákon, húzasd ki ötvenig, nyolcvanig, kétszázig, fáziskésésekkel eljutni a végső határig, ott sziklába vésve elolvasható a végső szabály, a tanítvány dolga elárulni a mestert, mindegy hogyan, ne habozz, az első adandó alkalommal emeld föl a késed, nem kell a kamu türelemjáték, az árulás valódi érzés, igazi ajándék, elég volt a leckékből, te meg másra úgysem taníthatod, csupán némi keserűségre, undorra, vereségérzetre, ahogy a földről rád néz, és látja a cipő talpának poros, tompa színét, túlteszik magukat ezen is, már túl vannak mindenben, tehát hiába, beteljesíteni, amire minden tanítvány való, meglepetések nélkül csordogál a történelem az idő medrében, szépen, ritmusosan, akár puskalövések az éjben, a tanítvány tegye a dolgát, csókolja arcon, harapja el a torkát, teremtse meg mások rovására ott és akkor a maga helyét, keresse a szabály, a kötelesség kegyét, tudnod kell, unalom ellen gyógyszer az árulás, másra hárul a kényszeres mosoly, az elfojtás örök tébolya, a kimondhatatlantól való visszarettenés alulértékelt gesztusa, ugorj be a verdába, drága tanítványom, a benzinköltséget én állom, és húzasd ki hosszan, és ha elértél a valódi vágyig, húzasd ki az örökkévalóságig

21.

*„A halál egy virág, mely egyszer nyílik csak.
De úgy nem virágzik semmi még.”*

(Paul Celan)

Hatéves koromban átjöttek az iskolából mesélni egy kicsit nekünk, ovisoknak, miféle új világ is vár ránk. Aztán szinte mindenkit elvittek háztűznézőbe. Én maradtam. Különösebben nem magyarázták meg miért, valami szabály. Évvesztésnek hívták.

Mégis eljött az én időm. Iskola; jó idő volt szeptemberben, fényben úszott minden. Viszont éreztem némi merevséget a levegőben.

Ez csak azért jutott eszembe, mert jó néhány év után megpillantottam az utcán Szarkát. Padtársak voltunk évekig. Egyszer elmentem hozzájuk: soha életemben nem láttam akkora rendetlenséget, mint azokban a szobákban, amiken végigvezetett. Kimentünk a konyhába, ott egy flakonból tejszínhabot nyomott valami tégelybe, kikanalazgatta az ujjával, kinyalta az alkalmi desszertestálat, majd kimentünk a játszótérre hintázni. Ennyi. Eddig tartott a vizit.

Szóval megláttam. Az a hír járta, csinált egyet s mást, bámulta a falakat odabenn egy kicsit, majd kiment Németországba. Nem hatott meg, valahogy mindig éreztem, ez a srác másik irányból bámulja a kirakatot.

Elkezdődött az első, mi meg kaptunk egy lebukott kölyköt, Petrovicsot. Kétszer akkora volt, mint mi, rezegtünk tőle. Egyfajta kimondatlan megálapodás alakult ki az osztályban: vagy ő, vagy a maradék. Az erőszak lényegteljesen magától értetődő részének tűnt.

Próbáltunk felnőni a feladathoz.

Végül Szarka hozta el nekünk a győzelmet. Egyik nap Vincze Angéla cukrot osztott, névnapja volt, vagy hasonló. Kása Roland megkapta az adagját, de valahogy besuvasztotta a szekrény alá. Lehasalt: megpróbálta kihalászni onnan. Erre Petrovics érkezettnek látta az időt (tanítónő sehol) némi oktatásra: odament, és ráállt Roland hátára. Roland éktelen ordításba kezdett, szerintem még Petrovics is meglepődött ezen.

A termet igazi régimódi, vasvázis iskolapadokkal rendezték be, és valami elmebeteg kieszelte, hogy milyen jó lenne ezekre a padokra egy ceruzatartó. Fúrtak a padok lapjába (főül középre) egy lyukat, azokból kandikáltak ki a kalapácsszerű förmedvények. Tényleg úgy néztek ki: nyél (az ment a lyukba) meg a kalapácsfejforma a két újabb mélyedéssel, amikbe a ceruzákat lehetett állítani.

Szarka fölkapott egy ilyet (balkezes volt), nekilendült, föl a padra, majd izomból homlokon csúrta Petrovicsot azzal a szarral. Rögvest föl is repedt a

bőre egy jókora darabon; majdnem elájult. Meszeltek a legyőzhetlenségi mítoszának.

Aztán a ribillió: tanárok, mentők, igazgató – akkora volt a seb, hogy össze kellett varrni. Zseniális mozdulat volt, valamiért ez maradt meg bennem leginkább vele kapcsolatban, ahogy villan a balban az a fából esztergált őrülség.

22.

„Shelley vízbe fúlt, most aztán megtudhatja, van-e Isten.”
(Egy korabeli angol lap)

holnap is lesznek vízióim, szenzációs vízióim lesznek, programozottak, csillogók, fényezettek, amiről nem tudtam, amit még nem láttam, amit el nem képzeltem, de mindig is vártam, sehol egy szarfolt, egy húgycsőpp, pad aljára ragasztott takonygombóc, arcra fröccsent nyálhab, némi beszáradt maradék, sarokba söpört ipari nyesedék, ezek a víziók igazi víziók lesznek, a látvány pápai elem térdelnek, víziók jóval túl az érzéki világon, ahogy madár sosem ül az ágon, ahogy élet sosem lüktet az iskolában, ahogy tegnap sosem járt a mában, és ahogy halál sosem sújtott le haragjában, vízióim színei megfestik az agyam, átdöfik a koponyám, kihullik a hajam, víziók mocorognak, feszengenek bennem, a víziók mezején gázolok, a gazban, és egyre csak el kell mennem, gyertek, lányok, kapjatok el, fogjatok le engem, vízióim tenger nyiek, inverziók, projekciók, fixációk, szublimációk, illuminációk, vegzációk, egzaltációk, kasztrációk, fals identifikációk, gyönyörű anyag a fecskendő mélyén, jaj, csak jól fessek a végén

23.

„Freiheit ist nicht mehr frei.”
(Laibach)

„Harcolni kell, ember!” kiáltott a férjére Erzsike, aki részegen ült a földön, amikor beléptem a Szivacs borozóba valamelyik szombat este. Fülledt meleg volt, a kerthelyiségben ücsörögtünk páran a kissé áthevült vasalkalmatosságokon.

„Találtál munkát, Andi?” kérdeztem a nagyobbik Pásztor lányt.

„Mehetnék a tápgyárba droidnak.”

„Agyleszívásra.”

„Elhúzok innen a piczába. Elmegyek külföldre. Nem lóghatok állandóan apámék nyakán. Kezdünk egymás agyára menni. És ez nem nehéz a kisvárosi mindennapokban. Néha olyan, mintha fosban úsznál.” Azért még mindig volt némi flegmaság a hangjában. „Terroristának kéne lenni. Helyet csinálni magamnak a világban.” Fölnevetett.

„Kérsz valamit inni, Android?” Próbáltam vicces lenni.

„Semmi szesz, inkább egy kólát innék... Szarok az alakomra! Irány a Nyugat!” Röhögünk. Talán imponált a kíméletlensége, nem is tudom. Kezdték újfent mutatkozni rajta a kóros zabálási vágy tünetei.

„Melyik filmben is oktatta Robert De Niro a színművészet alapismereiteire Al Pacinót?”

„Mindegyikben”, vágta rá Pásztor Andi. Nevettünk, megint humoránál volt.

„Van valami jó filmed?”, kérdeztem.

„Láttad már a Hús és vért?”

„Nem. Ki játszik benne?”

„Rutger Hauer. Állat jó film. Meg akarja erőszakolni a főszereplő csajt, de nem sikerül, mert az nem úgy reagál, mint egy tisztességes áldozat. Kurva jó.” Nem lepődünk meg, ő mindig rögvest kiélezte a mondandóját. „Szemét férfiak, mi nők bármilyen helyzetben képesek vagyunk felülkerekedni.”

Éreztem, ezt komolyan gondolta, de fogalmam sem volt, miféle szexélményei lehettek azelőtt, hogy megismertem. De elhessegettem a gondolatot. Ostobaság efféle összefüggéseket keresni, hiszen ezek a megjegyzései mindennaposak. Rutinszerűek.

24.

*„Az emberiség fejlődése – a halálérő növekedése.”
(Franz Kafka)*

Hiba volt, legalábbis most úgy érzem, idáig itthon maradnom és várnom valami másra, hinni a tanulásban, mint valami megváltásban.

Pásztor Andi elment Németbe. Össze fog állni valakivel odakint, száz százalék. Nem akar visszajönni. Itthon csalódnia kellett önmagában. Münchenben nem mások tekintetének elhessegetésével kell kínlódnia.

Némi tettetés, némi alakoskodás, és máris mintha működött volna minden, szinte magától. Jött egy másik nap, az ember mozgásba lendült, nézelődött itt, pénzt keresett ott, fecserészgetett emitt, kikapcsolódott amott. Nem érzem, mi a tét. Mi forog kockán.

A családi fényképalbum lapozgatása, a múlt színes kockáinak ide-oda raskoztatása plusz egy csipetnyi ábrándozás a régiek életerejéről és tenniakarájáról. Túrták a földet, etették az állatokat, kötődtek a vidékhez, a tájhoz. Élvezték. Tényleg tetszett nekik a mindennapok ritmusa. Bízta abban, ha a végén visszatekintenek, valami elfogadhatót látnak.

Andi fölvette a nyúlcipőt: úgy éreztem, torkomon akadt őseim példája.

25.

„Festem élőhalott ujjbegyeimmal a saját sírkamráj falára a zsinórok közötti szövet fölé az örök Isteneket PAUTNETERU kék-zöld férfi- és nőalakok 1,5-szörös életnagyságban.”
(Bakucz József)

hős akartam lenni, hős a maga nemében, aki gyengéket ment, vérben gázol, de csakis a maga nevében, hős, aki ha végigmegy az utcán, belőle táplálkozik a tömeg, nem kolbászol meg hurkán, hős, aki csak megy, halad, vonul, csörtet, trappol, csak magához idomul, nem kérdez, de nem is válaszol, mutatja az irányt, megtölti az űrt, fölszámolja a hiányt, ő választ, nem őt választják, az ismert példa és a vágyott ismeretlen, ha kell, jóságos, ha kell, kíméletlen, szavaz, üt, beszél, püföl, elkendőz, megmásít, besároz, kijelöl, a lényeg a lényeg, annak látszik, aminek látni akarják, kimérik, kijelölik, beosztják, megszabják, vállon átvett géppuskahevederek, kések, masszív bakancs, öltönyös, nyakkendő hős akartam lenni, elbújva az irodámban, az igazi képzelőerő ott burjánzik igazán, a magányban, hősként ünnepelhettek volna a tévében, moziban, színházban, tényleg szét akartam szóródní a század éveiben, az évek hónapjaiban, a hónapok heteiben, visszaköszönni plakátokról, pólókról, a mindennapok kínjait én kiiktathattam volna, ha végigcsinálom, rendrakó lehettem volna, helyreporozó, kiküszöbölő, tisztára mosó, istápoló, szintmeghatározó, lefokozó, hős akartam lenni, hős, aki kiugrik a skatulyából, elmarad a jelenből, kikopik a pillanatból, mégis ott van, sosem hagy magára, mindenki fia, mindenki barátja, hős, aki kisunnyog a gumiszobába

26.

„Még nem haltam meg, és néha még élvezem a szerelem látványát.”
(André Breton)

Hétfő délután elugrottam Norbihoz, aki azzal a hírral fogadott, hogy Galóca halott, vasárnap hajnalban kivágódott a motorjával a malom-kanyarban, telibe a téglakerítésnek. Vége, legyűrte a sebesség iránti olthatatlan szenvedélye, némi könnyű drog meg pia; kellően hivatalos stílusú indoklás. Szótlatlan bámultam a tévében a Tyson életét földolgozó videofilmet.

„Kívülről tudod már az egészet, nem?”

„A Spinks elleni meccse olyan gyorsan véget ért, hogy még most sem tisztá. Bim-bam-cak-cak.” Hallgattunk. Nem bírtam sokáig.

„Szerinted Galóca normális volt?”

„Totál agybeteg, teljes kampó, biztos, hogy kizuhant párszor fejfel a járókából.”

Másnap Norbi föl hívott. Galóca anyja arra kért bennünket, hogy ráoljuk ki a fia szobáját. Beleegyeztem. Lent laktak az Oncsa-telepen egy nyiszlett kis házban: Galóca szobája nemrég még mosókonyhaszerűség lehetett. A szoba ajtaján bazi nagy Carcass poszter. Odabenn a középben lévő dohányzóasztalon fémtálca, a tálcán széttépett gyufásdobozok, cigipapír, öngyújtó, rengeteg mécses, egy kés, körző, a hegye fekete.

„Költött efféle ócska mécsesekre?”

„A temetőbe járt csórogatni.”

Odaléptem a nyitott szekrényhez. Mindenütt állt a por, aligha engedte be ide a szüleit vagy a nagyanyját, aki szintén itt éldegélt a ház valamelyik hasonló zugában. Pár könyv: Lexikon az új hullámról, Beckenbauer, Az aranycsapat, Sherlock Holmes kalandjai, A kristálytükör meghasadt, Zabhegyszó. Néhány Metal Hammer meg Rockinform. Két videokazetta: Üvegőrök, Abszolút kezdők, Predator, A nyolcadik utas a halál. Egy vadi új Maxell XLII-S 90-es, benne cédula: Születésnap válogatás Csárlinak. „Nem is tudtam, hogy mindenevő volt zeneileg.”

„Nem nagyon dicsekedett vele, de jobb gyerek volt, mint sokan hitték.”

Már nem tudta átadni a kazettát a címzettnek:

Madness: Our House

Bob Marley: Redemption Song

UB 40: Red Red Wine

PIL: Death Disco

Treponem Pal: Renegade

Slayer: South of Heaven

Godflesh: Angel Domain

Alien Sex Fiend: Can't Stop Smoking

New Model Army: Drag It Down

The Pogues: Dirty Old Town... „Majd én odaadom a kazettát Csárlinak.

De hogy a picsába lett a megrögzött metálból...?”

„Lehozott egyszer egy halomnyi kazettát valami pesti cimborájától, aki így fizetett neki. Tök véletlenül fordultak meg benne a dolgok. Mi legyen a hificcuccal?”

„Majd eladják.”

Kezdtük berakodni a fölös holmikát egy barna szemeteszsákba. Papírok, újságok, ócska kábelek, kibelezett gitártorzítók, egy pár ócska tornacipő. Be néztem az ágy alá. Néhány szexlap, zoknik, némi por meg egy cetli.

„Nézd már! Ezt ő firkálgatta üres óráiban?”

„Mutasd!” Norbi elvette a papírt. Kockás füzetlap, rajta két rövid dalszövegszerűség:

Fiatal vagyok, nem akarok az árnyékban ácsorogni.
Fiatal vagyok, nem akarok otthon ülni, és apám tanácsait hallgatni.
Fiatal vagyok, nem akarok jelentkezési lapokat kitölteni.
Fiatal vagyok, nem akarom dühödt bevándorlók kezei között végezni az életem.
Fiatal vagyok, nem akarok kudarcokat a munkaerőpiacon, és téged sem akarlak.
Fiatal vagyok, nem akarok unatkozni egy pisztollyal a kezemben.
Fiatal vagyok, nem akarok eszméket a fejemben.
Fiatal vagyok, nem akarom álmodozással tölteni a napot.
Fiatal vagyok, nem akarok mindig csak várni.
Fiatal vagyok, nem akarok félreállni, de téged sem akarlak.
Fiatal vagyok, nem akarom a köz javát.
Fiatal vagyok, nem keresem a magam igazát.
Fiatal vagyok, nem vonz eléggé a vagyon.
Fiatal vagyok, fiatal vagyok, fiatal vagyok

a csajomnak nem jár hatalom
a csajomnak nem jár a faszom
a csajomnak nem jár az alkarom
csak a halál egy nyári alkonyon

a csajomnak nem jut szerelem
a csajomnak nem jut kényelem
néha egy kicsit kényeztettem
de ezt is csak magamért teszem

leteperhet ha hagyom
megragad benne az alkalom
nincs élet nincs fájdalom
csak a halál egy nyári alkonyon

„Mit akart ezekkel?” kérdeztem fanyalogva.

„Odamondogatni. Mi mást. Föltenni még egyszer a lejárt lemezt. Na de melyik nincs lejárva?” Egész jól összefoglalta. Szótlatlanul ültünk Galóca ágyán. Végeztünk, nem volt már mit tenni.

Megszólt Norbi: „Na jó, ez kész, húzzunk innen a vérbe.” A füzetlapot galacsinná gyűrte, a szemeteszsákba pöccintette, majd kötött a szájára egy csomót.

27.

*„Clean as lime,
His skull rots empty here. Dying's the best
Of all the arts men learn in a dead place.
I walked here once. I made my loud display,
Leaning for language on a dead man's voice.
Now sick of lies, I turn to face the past.”*
(James Wright)

hokedlin ücsörög, odalenn a sírban, engem figyel, ki más, kérdezzetni akar, szóval tart, mert túlél, ő lesz, aki elkapar, kifejti a témát, vázolja a helyzetet, leleplezi a sémát, nekem akar imponálni, a magas cét kivágni, a falak közül magát a szabadba kirágni, próbálkozik, hajrá, de úgyis hiába, mindenki lelép, elhúz a picsába, visszabújik, megtér az ördög valagába, nekem mondd, pajtás? nekem adagolhatod, nekem hiába pofázol, nálam mindig ráfázol, jól jegyezd meg, a címzett ismeretlen, az én szavam, egykomám, mindig keresztlen, tanuld meg hát végre, ha a szádat tartod, mindig szívesen látlak, mondhatni elvárlok, nálam te leszel a bajnok, ha megtöltöd, úgy jó, ha nem, üresen kong a csarnok, világok harca ez, egyfajta ostoba játék, én állok középben, huzogásra alkalmas pillanatra várnék, kérem, ha mindenki elfordulna, nem ragadna benn az a pár centiliter, de a sok igéző szempártól még a hideg is kiver, ez a szereplési inger, ez az ősi tanárátok, egy ütős, szaftos magyarázat, már csak ez vár rátok, ideje elsompolyogni, kioldalazni erről a helyről, keresztülkacsázni, integetni hátulról, alulról, szemből, továszni egy híradó főcímében, főni, csak főni a magam levében, beinteni, adás! aztán elszámolni halkan ezerig meg százig, csillagokat látni a hátulsó óriáskivetítőn, és én már el is jutottam a politikailag semleges siegig és a heilig, egy adag fekete, vörös, aztán fehér, néhány mázas tableta az egész történelemmel felér, vagy tovább, felér az égig, ahogy a retyópapíromon az a barna csík ér el elejétől végig

28.

„Csak a kannibalizmus egyesít bennünket.”
(Oswald de Andrade)

Hervadt hangulatban léptem ki reggel az utcára, s éppen becsuktam magam mögött jókora fakapunkat, amikor balra fordítva a fejemet a járdán felém tipegő félnótás Péterre lettem figyelmes: a szocotthon ősrégi lakosa, az örökmozgó mindenés, aki már kiskölyök koromban is ugyanígy nézett ki hétvégente. Szürke kalap, bordó nyakkendő, rajta Lenin-fejes, vörös csilla-

gos, élmunkás meg egyéb jelvények, fehér ing, föltúrt szárú pantalló hózen-tróglival, szürke zakó, gomblyukában szegfű, kezében sétatbot, lábán pedig méreletes barna bakancs.

„Szervusz, Péter, jól szolgál a térkép?” kérdeztem rá múltkori szerzemé-nyére, az általános iskolai földrajz térképemre, amit rejtvényfejtésre kért el néhány hónapja. Nem válaszolt, földúltnak látszott.

„Mi az, szar bent a kaja?”

„Nemaggyákkki aaaa nnyúgdijjamat!”

„Ki nem adja ki a te pénzedet, Péter?”

„Anővérek!”

„Ez nem igazság! Nyújts be egy kérvényt, hogy adják ki a járandóságodat. Ha kész, dobd be a ládánkba, én majd beviszem.” Hirtelen jött az ötlet, hogy belemenjek a játékba, de már bántam is.

„Valér mmajd segít, nnemigasság”, morogta, a többit nem igazán értet-tem. Aztán továbbállt.

Másnap délelőtt rá is akadtam a postaládában egy kockás papírcetlire:

„Igen Tisztelt Kérlek kedves hű barátom segítsél rajtam 64 éves nyugdíjas koru fiatalember Tanácsot adok neked elnézést 8 számú lakás Szentimrei utcába hogy szolitsalak pénzre nagy szükségem vane valérttestvértől sose mer kisegíteni 3000-400 forint két 5000 forint vásárlási utalvány csekkkel alá-iratoko otépérezes lotto irodából társutazás vonatra személy igazolvány kér-vényésoklevelet gépkocsi megbeszéljüke tanácsnál felső emetre röktön nö-sülésre fontosám titokba hillárzombae megismernéke övelük engedélyézve kérleke elszaladok reggeli után 8 számú lakására

Kedves Baráté kérvinyes oklevél sürgösen felhivatome szives figyelmedet rizsgulyás Dányi Péter részemre pénzes járulek nevére valérttestvér eltartási díjakért két darabe söt 4 darab papir pénzes 5000 ezerforint társutazásra mit-szolná kisegiteneki titokba senkinekse árulomel lottozáss megszüntek drá-gaság világba tehát tessék igazolnie tanácsnál beadniotépémznél kötelezve szükségem vanráe kedves drága barátom lakodalomra birkára aprojoszágrae nászutakra takszis autoval Belföldire Balatonteraptájra Sopronszállás Leány-falura alpokirányába 6 napra gyüvel menet ideoda

sürgösen szentimre otthona kapú bejárat 19 feladó”

Furcsa, mennyire keresik a társaságomat a város bolondjai; valaki más embernek hisznek. Vagy kezdek én is megveszni? De ez is micsoda ostoba-ság! Hát nem érdemlem meg e kitüntetett figyelmet? Jót röhögtem rajta.

*„This is the crisis I knew had to come
 Destroying the balance I'd kept
 Doubting, unsettling and turning around
 Wondering what will come next.”
 (Joy Division)*

hógolyó, megindul lefelé a hegyoldalon, nincs menekvés az elme terrorja elől, arra gondoltam, lehettem volna koldus, kinek ártottam volna akkor, mondjuk sokaknak, ha megátkozom a közönyösöket, de hát ki nem az, ha csak nem hivatalból nem az, nem nem nem, másik útra tévedtem, arra gondoltam, lehettem volna tengerész, kinek ártottam volna, mondjuk mi van, ha egy tanker miattam süllyed el, akkor én vagyok az emberiség szégyenolajfoltja, de hírértékem hihetetlen, nem nem, nem jó, arra gondoltam, lehettem volna fókavadász, nem jó, minden vadász gyilkos, kivéve, aki megköszöni a természetnek, de ki köszöni meg? az nem jó, vagy mindenki ott jó, úgy jó, ahogy van? a többség jó, csuda jó, hú, de jó, állati jó, baromi jó, sose gondol rosszra, száját mos, ha káromkodik, semmi ösztönösség, csupa jólneveltség, miért ne lehetne az isteni hírnök, úgysis tudni fogja, a teremtés tárgya a teremtés hibája, katonatóniába fordulás, tetanuszos remegés, némi bátorság kell hozzá... arra gondoltam, szellem nem létezik, a szellemvilágban kóborlók számára, a halál úgysis mindent fölülír, a test az úr, a megszűnés lehetősége egyik pillanatról a másikra, ez az első és utolsó szabály, az iskolába vonuló kölykök sziluettje megnyugtatót néha, kína, india, európa, amerika, egyetlen pedofil banda, persze, elfáradtam, kiüresedtem, átszellemülten megtestesültem, nem veszem komolyan a saját röhögőgörcseim, örültség, mármint én, vagyis minnek ragaszkodni, a tradíció a végben bíz, atomot nekik, az eltörlés képességének legtokéletesebb fejleménye, az atombomba a végső műtárgy, a cserenkov sugárzás a végső fény, az atomerőmű sziluettje a végső architektúra jelölője, az atomfizikus a végső művész, a végső szubjektum, egyszerre lettünk féltő családapák, tömeggyilkos pszichopaták, aggódó papok, a világot tárgyasító fantaszták, mortokratikus elit, megoldjuk az idő rejtélyét, pezsgő a kézben, politikusoknak hajbókolni egy eszeveszett partin, helyet keresni az univerzumban, a távcsövek végén ugyanaz a látvány jelentkezik, persze ez hülyeség, csipetnyi teokratikus harag végső megtestesülése, nem nehéz belátni, a halál angyalai, szociálisan érzékenyen szórni a lét, gondolj a következményekre, de azért jobb szarni rájuk, autonóm elme, valódi színek, a kontroll autonómiája, a véletlen bűvésze, mindig lesznek magyarázatok, elvisszük a balhét, mondjuk a bahamákra, a végső vég láttamoztatására szerződött, a vég vége, mindenre van fölhatalmazása, a látvány, ami tényleg az utolsó, nem viccelek, arra gondoltam, hogy mi van akkor, miért ne szerethetném? deskriptív, prediktív,

predikatív, induktív, deduktív, pszichoaktív, reaktív, elátkozottságom relatív, szaturációban szenvedek, szaturnáliába süllyedtem – ugyan ki hibáztatná őket, ugyan ki hibáztatna engem? hiszen a teremtés megfejtsére várt, a kor, aminek a végére mindenki tökéletesen idegen lesz, persze csak barátságos, szinte szirupos modorban, akkor színre lép a keresztényszociális unió, és kiporciózza a végítéletet, ó világ anyái, világ lustái: fölkelni, föltámadni! ó világ szentjeinek védői, világ buznyákjai, ó világ pápapápuái, világ pinalovaglói, ó világ lángelmegyárai, tébolydadái, szószaporítodái, mondja már meg valaki, hogy most mi legyen, aki útban van, minek ide ennyi! irányíthatnék a háttérből? egy újabb összeesküvés... ugye nem sok vizet zavar? jártni őket faltól falig szobákban, antropomorf entrópia, eurokonform utópia, hát kinek jó, kinek nem, ami most van? az döngjön meg, aki a legtöbbet költ, őrség, le kéne fogni néhány gondolatot, ápoló úr, jaj, hát tőlem nem kell megijedni, jómagam lenni jó magaviseletben, egész nap csak pofázni, tudják, segítségre szorul a világ, adjon be neki valamit! cetlikre firkált képletek, kipofázott titkok, kényszerképzetek, üresen tátongó gnózis, de hogy ragaszkodunk ehhez, emberek... én csak... mindig akartam valamit...

30.

*„A man learns not to expect much
after he's farmed cotton most of his life.”
(A cotton worker)*

Huszonötödik születésnapja alkalmából Ferkó Anita kitalálta, hogy jelmezbált szervez a szülei tanyáján. Mire odaértem, a kerti bútorokat már sikeresen összetörték. Mindenki pálinkát ivott.

Anita a kapuban ácsorgott. Azért nem esett el, mert sikerült egész jól megkapaszkodnia a kapuban álló Golf hátsó ablaktörlőjében.

„Jézusom, te minek öltöztél?”, kikerekedett szemekkel bámult rám.

„Nem is tudom, talán kommunista skinheadnek.”

„És te?”, fordult az éppen arra kerekező Falatka felé.

„Úgy gondoltam, az a legjobb, ha ezen a bulin egy globalista-fasiszta környezetvédő leszek.”

„Hát te, Dezsőke? Te meg mi a szarnak öltöztél?” Dezsőke nem úgy tűnt, mintha beszállt volna a játékba. A szokásos pálmafás ing, szövetrodrág, bőrcipő, arany nyaklánc meg kolumbiai drokartelltag-frizura.

„Én? Milliomosnak.”

Úgy hajnal három felé rávettem magam, hogy elnézzek Aszipenku Ferike bulijába. Már messziről megütötte fületem a házukból kiszűrődő New Order. Beléptem a kertkapun, és rögtön belebotlottam két, a piától meg a füves

süteménytől (Aszi specialitása bizonyára most sem maradt ki a programból) félholt vadidegenbe, akik a kert sáros fűcsomói közül a közeli sufnyiból előhalászott baltákkal kanalaztak föl valami tarhonyás húst. Ettek a barmai. Rögtön ki is fordultam onnan vissza az utcára. Bicajra pattantam, és nyomás haza.

31.

*„Kudarcc, szó sincs róla. Csak ráleltem
10 000 útra, amelyik járhatatlan.”
(T. A. Edison)*

hencegéseink árnyoldalává nőtte ki magát a valóság, ahogy körkörösén egyre inkább beszűkül, valahogy nem találom önmagam ritmusát, énem igazi, rendíthetetlen kritikusat, valami kimozdíthatatlan hiányzik az időből, a lényeg a fölöstottságból, a porciók szűkössége egyre csak ingerel, hogy váljak el a magam könnyelmű igazától, nem ad elég esélyt ez a rend a föltámadásra, a lelépési díj nem költhető másra, ez a félszeg káosz túl jólnevelten döroből idebenn, túl hosszú a lista, amiből lassan lett elegem, fejben dőlnek el a dolgok, ahogy a vezérkar fürkészőn az asztal fölé hajol, az elme a gond, hiába üzemel, hiába zakatol, önmagának semmi nem tart bakot, akinek jár annyi öröm, hogy fölfalhatja a holnapot, némi módosulása a temporalitásnak, ahogy minden emberi forma alárendelődik a tájnak, nekilendülések, megállások, az elfelejtett érintések, néhány ökölbe szorult tenyér, az elmosódott simogatások, botorkálni előre, aztán meg félreállni, egy óvatlan pillanatban a fal mellé húzódni, a vakolatra sprézett vaginák közé, néhány rövid pillantás a mindennapok paravánja mögé, bikaviadal után a porondról kivonszolt tetem, kiürül az aréna, a város, minden úgy marad nélkülem, velem

32.

*„if there are human beings who are exceptional,
and ahead of their times, there are also psychopaths,
and especially are there apathetic individuals who allow
themselves to be unconsciously carried on the tide of events”
(Errico Malatesta)*

Husztit nem ismertem túl jól. Néha beszélgettünk. Nem érdekelt semmi, így az sem zavarta, ha őszintén megmondtam neki a véleményem – értette a tréfát. Szóval nem osztott, nem szorzott.

Nem dolgozott, mert úgy gondolta, túl sok időt vesz el az életből. Nyilván azok a melók, amik neki egyáltalán juthattak egy érettségivel a háta mögött,

nem is tartozhattak másik kategóriába. Persze valamiből csak finanszírozta az örömeit. Szórólapozgatott némi alamizsnáért. Az anyja néha megszánta. Talán. De kellett még valami.

El-eltűnőgetett pár hónapra.

Nyugaton rohadhatott konyhákban, viszont mindig hazajött. Egy darabig olyan cuccokban feszített, amiket mifelénk még csak nem is látni, de végül mindig visszakopott közénk.

Sosem hőzöngött. Néha mondott véleményt, ám csak bulikról, bulitervekről, ki hogy viselkedett, milyen zene szólt, kik nem hiányoztak oda, kiknek kellett volna eljönni, miért kampó ez, miért bolond az, miért sikerült jól az egész meg a többi. Aztán rágyújtott, és figyelt, miközben eregette a füstöt. A csocsóasztalt bámulta, idegesítette, hogy mindig akad valaki, aki játszani akar.

Végül miből lett elege, ki tudja? Beleunt a mindennapi rituálékba: kaja, cigi, alvás, lemozdulás a kocsmába, merengés a söröskorsó fölött, bekalkulálni a következő szórólapozgatást a heti programba. Akadt valami amerikai rokon szál, állítólag a nagyanyja unokatestvére könyörült meg rajta, és intézett neki szolid gályázgatást Floridában. A gypből kellett kiszippantýúznia a hátán lévő masinával mindazt, ami nem oda való.

33.

Nyald a seggem télen-nyáron.

ha vége lesz, egyetlen apró ostobaságon botlok el, az önbekebelezési inger mások fölfalásába csaphat át, néhol hasogat a tüdő, a szív, a hát, szemgolyóvizketegség orvoslása pár hevített tűvel, testátstrukturálás mérnöki precizitás nélkül ritkán vezet jóra, de tudom, egyetlen apró ostobaságon botlottam el, a szürkeállományt faló patkány beinjekciózásával jelentős késésben vagyok, tudod, mindenki elmegy, eliszkol a csatornába, én maradok, leckekikérdés, mily drága unalom, luxus földadni ennyi anyagot, aranylik, fénylik, meg kell tartani a kiselőadást, imádom a ralit, kedvencem a párizs-dakar, ugyanis tökéletesen kifejezi a másik kultúrájának megértéséhez szükséges akarat hiányát, ami egy fontos tünet, ennek alapesete a sárkunyhó előtt ácsorgó burnuszos alak mellett kétszáz kilométer per órával elrobogó versenyautó, a ralit franciák szervezik, bizonyára elégük van afrikából, bosszút akarnak állni ezen a nyomorúságos, érthetetlenül furcsa népek lakta kontinensen, a sivatagon, fizetni a kudarcokért, ami gyarmataikon érte őket, leszámolni a sivatag mítoszával, azt mondani a végén, rohadékok, rajtatok is átrobegtünk, ti se vagytok jók másra, és ha néha közben elbasznak egy tevét, egy kecskét, esetleg kinyírnak egy gyanútlan kissrácot? hát, barátaim, esküszöm, az külön öröm nekik

Hétfőn lezötykölődtem Szegedre bediktálni magamba a heti tananyagot. Bármiféle különösebb meggyőződés nélkül vágtam neki. Úgy éreztem, minden diák csodaváró, egyfajta becsavarodott alkimista.

Este lenéztem a szokásos helyre. A legrosszabbkor: ott ücsörgött részegen Tóni. Azon nyomban kiszúrt, odaült mellém, megragadta a kezemet, elkezdte szorongatni a lapát tenyerével, és már lökte is az arra a napra rendelt szent teóriát:

„Ha százan beesnek egy verembe, kit nyírnak ki elsőnek? Mondjuk egy gazdag közgazdász-bankárt, jó kövér, mindenki utálja, mint Bush az arab nőket, sokáig elvannak belőle, odalent amúgy is baszhatja a pénzét, a tudományát, de nem, ha kijutnak, szükség lesz rá, akkor egy tanárt, valami humán szakost, szerény lúzer, szemüveges, de látszik rajta, hogy szeret okoskodni, be nem áll a szája, ha szót kap, de nem, kint kellhet, esetleg néha meg tudja mondani, mi a teendő, talán egy művészt, zongorista, festő, író vagy ilyesmi, a gödörben abszolút megszopta, mert mit ér odalent, tökéletesen fölösleges, mondhatni luxus, nincsenek a gazdag mecénások, akik megvédjék, de soványak, kik laknak jól egy beesett arcú, depressziós, önemésztő művésszel, arra se jók, hogy megegyék őket, akkor valami öltönyös-nyakkendő, hajlott hátú tudóst, mondjuk földrajztudóst: egész életében azon törte azt a hülye fejét, hogy miképpen csúsznak egymásba azok a gennyedék kőzetlemezek, minek az ilyen, de nem jó, mert talán meg tudja mondani, hogyan jussanak ki a gödörből, szóval mindenki ért valamihez, mindenki rohadt okostóni, annyi esze van, hogy majdnem szétdurran az a tök feje, és akkor meglátják a sarokban azt a félnótást, soha nem ártott a légynek se, huzatos szegény, örökre első maradt, fütyörészget, dúdolgat, befelé figyel, ki tudja, hova, csavargatja az ujjait, mosolyog, persze bárgyún, soha, még egy kavicsot se rúgott neki egy álló autónak, semmi olyasmi, ami a számlájára írható, rávetik magukat, és agyonütik. Nincs igazam? Ugye, hogy igazam van? Hát nem igazam van?”

„A hülyéket nem szabad bántani, mert magadra haragítod az isteneket.”

„Tőke volt, agya nem.”
(Hoodlum)

hideg, kimért tekintetű bohócok kószálnak
idebenn hangjuk betölti a porondot
leckéztessük meg a történelem istennőjét!
megjöttek a punkok, éljenek a punkok!
éljenek a sovinszták, éljenek a kommunisták,
éljenek a lívek, éljenek a vótok,
éljenek a fasiszták meg a tótok,
éljenek az írek, a dánok,
éljenek a luzitánok,
éljen amerika, éljen japán,
éljen az élet az emberiség alkonyán,
éljenek az üres kották,
éljenek a hugenották,
éljenek a kurvák meg a papok,
éljenek az üres lapok,
éljenek a rácok, az indiánok,
éljen az ősök, a halál,
az agyamból kiálló merőkanál,
s ti mit akartok, ha a szobor
talapzatáról lepisálok?
újra fogott az isteni átok.
come on punks and girls,
i did it again,
szunnyadjunk el ma is
az istennő ölén.
éljenek a szandinisták,
éljenek a terroristák,
éljenek a falangisták,
éljenek a malájok, a thaiok,
éljenek a samurájok

36.

*„Holttestemet ne öltöztessék föl. Csavarjanak
egy lepedőbe. Ne legyenek virágok az ágyon,
sem égő gyertya. Szegényes kocsi. Meztelenül.
És senki sem kell mellém, se rokonok, se barátok.
A kocsi, a ló, a hajtó, e basta. Égessenek el.”*
(Luigi Pirandello)

Himbálódzott a kertünkben lévő diófán egy madáretető. Kevés látogatója akadt. Vizionálni kezdtem a fölismerés kapcsán: a madaraknak elégük lett az emberi segítségnyújtásból, bekényszerülni a szűk, zárt udvarokba, ahol macskák sunnyognak. Nem! Jobb elmaradozni. Inkább a koplalás.

Az ember mindig valami lényegtelenhez ragaszkodik, ha módjában áll az a luxus, hogy rangsorokat állíthat föl magában.

Végül annyiban maradtam, az okoskodás igen kellemetlen viselkedésforma a kocsmán kívül. Délután, a lehető legváratlanabbul, egyszer csak megszólalt a csengő. Kiballagtam kaput nyitni. Fekete Pista állt ott. Cserét ajánlott: van egy régi fa sakk-készlete, amit odaadna azért az aktatáskáért cserébe, amivel hetedikben iskolába jártam. Ha megvan. Fölmentem a padlásra megnézni, ott hevert az egyik sarokban három köteg Pajtás meg egy rossz paplan között.

„Itt van, ez az. Kutya baja.”

„Jó. Na?”

„Na mi?”

„Csere?”

„Rendben, add ide.”

Eltekert. Sokáig néztem utána, kezében úgy himbálódzott az aktatáska, mint a madáretető a fán. Honnan került elő? Legalább négy éve nem láttam. Kinyitottam a dobozt. Szép, egyszerű figurák. Számolgatni kezdtem a bábuakat: megcumiztatott a rohadék. Hiányzott a sötét király.

37.

„Adulthood is hell”
(H. P. Lovecraft)

halottaimból kikandikáló szavakra nyársalódtam föl vázizomzatom arcizomzatom alakformáló tornagyakorlatok híján aligha nyerheti el végső formáját írásjelek labirintusában vergődő életöröm kívül rekedt törvények a körön a neuronok közötti kapcsolatban itt is ott is keletkezett pár kanyar az elme

hadilábon áll önmagával ám hiánya mindig fölkapar bekarcolni kellett volna a szabályokat technika kérdése így lassabban múlik el ha nem teszed föl nem hangzik el a kivel hol és mivel gyalázkorságban szenved a józan paraszti ész vákuum helyett pár szippantásnyi ragasztó kell a féltékék közé és lám kész az univerzum, gyönyörködtet a mű ha teljes kerüljön befejezett alakba az ige de kevés huncutkám halomba hányt száraz venyige gyíkok bambulnak rád a rakás oldalán tied ez a nap de nem igazán számít a sokadik adag után döngess át velem a holnap kapuján

38.

*„Hitler has only got one ball,
Goering has two but very small,
Himmler is somewhat similar,
But poor old Goebbels has no balls at all.”*
(Colonel Bogey)

hullámozó, lüktető képek, összeverődnek, az érfalaknak feszülő vér ritmusára a sárga téglákból épült, roppant méretű házakat belepő sötétszürke por, a rendkívül széles, macskaköves utcák, a hatalmas kerekű, fémplátós kocsik előtt trappoló hidegvérű lovak, az elhasznált, kockás pokrócokkal letakart bakokon ücsörgő kocsisok szájában fityegő cigaretta, a lányt a fölüljáró pillére és a töltés találkozásakor keletkezett résbe szorító munkások vasalt bakancsai, a padlásföljáró, a tűzfalba épített kisablak, amin keresztül elmenekültünk, ugye emlékszel? azt hittük, nincs határ, mindenhol el lehet jutni valahova – tovább stimulálandó fáradt érzéseinket, ám a tények roppant tömegének vonzása mérhetetlenül apró, szürke ponttá rántotta össze álmainkat, mélyen összeolvadó színekkel, csak ez a pixeles kép maradt a számítógép monitorján, fölszámolható elektronikus pillanat, amely új dimenziók felé rántja a tudat korrodálódott rácsain átszivárgó létezését. itt ragadtunk. észre sem vettük a folytonos menekülésben, házról házra, tetőről tetőre, padlásról padlásra a limlomok megkapóan szép világában, még a nagy tűzvész előtt, ugye emlékszel? a lábaink alatt roppanó galambtojások, az őszinte tekintetű macskakölykök fején a pókháló, a roppant szénahalmok alatt pihenő cégtábla, nem véletlenül idézi meg nagyapáink boltjainak illatát, a zuhanás, aminek végén talpunkra érkeztünk, a régi iskola lépcsője, ami egyszer csak elfogyott, akár az emberi agy tekervényei, mennyi nőnk lehetett volna! abba kellett volna hagyni a vándorlást – ugyan mit is kerestünk a telkek hátuljában ápolgatott kertekben, ahol minden alkonyi fény megreked egy pillanatra, megidézve az elmúlás könnyedségét, a halomba rakott tűzifa között leskelődő gyíkok, a fák leveleinek rezdüléseiben rejlő tudományos magyarázat, s máris a régi gimnáziumban találtuk magunkat elfeledett tanáraink utasításait hallgatva.

a szekrény. kígyó formalinban, gömbhal formalinban, patkány formalinban, bűnök formalinban, a múlt formalinban, remények formalinban, diktátorok formalinban, orgazmusok formalinban, az üveges vitrinben bibliák, enciklopédiák, szűz máriák, a térképszobában pihenő föld, a műszerekben szunnyadó energia, a zongorában rekedt dallam, a könyvtárban fölütött könyvbe feketén fogó tollal beírt sorok: *había una vez un rey. desaparecía para siempre.*

39.

*„Semmi szükség arra, hogy meghaljunk;
elő halottak vagyunk már úgyis.”*
(Paul Virilio)

Hétvégente fociztunk. Összejöttünk a gimi betonpályáján, és ha tízhez ért a létszám, már kezdődhetett is a balhé. Néha átcsúrtuk a labdát a volt rendőrfőnök anyjának kertjébe. Egy darabig visítózott odabentről, ha át-másztunk hozzá a zslugáért. Végül vett egy kutyát, valami kuvaszszerűséget. Mónikának hívtuk. Mihelyst megjelent valaki a téglakerítés tetején, már inalt is be a házába.

A gimi utcájában lakott egy furcsa testvérpár, vagy a fene tudja, miféle rokonsági viszonyban álltak egymással. Szalajtottak, de alig észrevehetően. Állítólag nem kommunikáltak senkivel, viszont néha kitűztek cetliket egy-egy fára a város legkülönbélebb pontjain. Általában apokaliptikus víziókat vázoltak.

Egyik foci után éppen nyitottam ki a bicajzáramat, amikor megálltak mögöttem. A kisebbik oldalba bökött, megfordultam, mire a kezembe nyomott egy határidőnaplóból kitépelt lapot. 1982. május 1.

H. P. és N. R.
Balázs Gábor

Gabi már a szar,
azt hinnéd, hogy kaka.
Szájából csurog a nyál,
nézd, a büdos szájját.
Holnap hangja rácsos,
csak úgy reped a fos,
Kucsmája fusból van,
a világon ningy másnak ilyen szava

fogad szeretetel
tőlünk

40.

*„Az ember sorsa a világok közötti vándorlás, amelyeket
különböző mesék, nagy közös történelmünk részletei
határolnak. Az, aki hallgatja őket, és az, aki meséli,
az élet és a halál fölött áll. Nincs vége az utazásnak,
nincs vége az elbeszélésnek.”*
(Filip David)

hátrafordultam láttam diákok vannak a nyomomban csóringer tudós veri penészes faszát és kirázza a rittyót ügyesen üvöltöztek a fröccsenések a spriccelések a kilöködés nyughatatlansága a kavalkád a képernyőn az éterben és mindenben túl nekem állt volna a zászló egy másik világban harántmetszést végezni az időn megelégtünk egymást az oktatás gesztusa a nevelés rituáléja véget nem érő szóejakuláció beszorulva a demokrácia padsorai közé hiába a rémület akkor is csak bámulni tudunk ki-be bambulgatni a meg nem értés nevében viszonyulás kérdése lenne csupán újrarajzolni a látóhatárt némi hamu segítségével ha emberi legyen igazán az faljuk föl egymást néhány nyájas mosoly kíséretében az íze még némi tökéletesítésre szorul küzdeni kellett volna még érte mert hova hátráljon az emberfia túl tétova léptek a párkányon mindig nézőket vonz ki akarja saját gyengeségeit közszemlére bocsátani szavakba csomagolt félszegség mindig elviselhetőbb néhány korty szíverősítő társaságában szívmengető sorbanállás az idiótáknak céklasaláta krumplipüré rántott párizsi londoni bécsi berlini moszkvai rácsok mögött dühöngő igazságosztók a fiatalok életére törnek

41.

*„Békés volt, oly békés, hogy az már
kissé szomorú is egyben.”*
(W. B. Yeats)

hibajelentés hibáim lajstromozgatásába untam bele végighallgatni hol rontottam el mindig megfogalmazódik így halasztva el végére járni az alakoskodásból származó deficitjeimnek a rend illúzióját bevezetni a köztudatba úgymond kötelezővé tenni mindenki számára megkerülhetetlen törvénnyé megregulálni a testet bevonni az ideológia bűvkörébe ritmust adni az üritések izomműködések összehúzóadások és kilöködések kínjának gyönyörének kanalizálni mindazt amiből téboly anarchia fészkelődés ficánkolás fakad kell egy háló amin minden deviancia fennakad egyenlítősdit játszottam odabenn az ostobák szolgálja lettem idekinn négykézláb csúszok-mászok a szennyben saját meglepetésemre némi élvezettel az igazi kéj odalenn burjánzik igazán a

kis törpe végigugrál az ember agyán ítéleteink rabjaiként mi egyebet tehetnénk tévedéseink nyilvánvalósága kínos pedantériába torkollik hova folyik el ez a rengeteg lé az összegyűlés a gyülekezés a gyülekezőhelyzetek lokalizálására kellene a gátak tetejükön a mikrofonok kereszttüzeiben egy tiszteletudó szónok szelíden kiadja a tűzparancsot ne vedd hasra magad ha süvíteni kezd a fülek tájékán néhány golyó ez is csak egy fátumféleség pár fémesen csengő illúzió hírérték nélkül nincs már igazi halál ami nem kerül semmibe senkinek nem akadály a bomlásnak jut némi tekintély az utolsó szó jogán a halál angyala kacsingat kicsit erotomán szoknyafölrángatás kacér frizuraigazítások lövészárók mindkét oldalán sok ez így egyszerre csak jön csak árad átszűrődik a sejtek maradékán a fény átáramlik majd megreked hol is lehetne túllépni egy ponton és találkozni veled a kutyákat elengedték kihajtják az erdőből a vadat nem nyugszom nem nyugszik idebenn folyton motoszkál egyre csak matat a vér hívó szavára minden botrányba fullad egy piros két sárga pár rózsaszín boggyó rendben jöjjön a következő porció

42.

*„A gyár WC-jében meghatóan lírai felírás:
Itt a szarok temetője
Szegény munkás pihenője.”
(Radnóti Miklós)*

Hibázik az ember néha. Pár évvel ezelőtt történt: valamiért úgy éreztem, ideje lenézni a Szende sörözőbe ennyi év kihagyás után. Lemegyek a lépcsőn, ott áll az alján Krampusz. Alattam járt általánosban. Meg se tudtam fordulni, máris meghívott egy sörre. Beleszaladtam egy skinhead buliba.

Krampusz egyetemre járt, de a téboly az téboly. Láttam a tekintetén az elborulást. A kopaszok kopasza. Magyarázni kezdett, katonás, lendületes stílusban. Nem figyeltem rá, de egy idő után támaszkodni kezdett rám, és szinte üvöltött a pofámba.

„Szerintem mindenki antiszemita: bevallottan vagy tudat alatt. Én ezért nem vagyok kibékülve magammal – arra vagyok kényszerítve, hogy antiszemita legyek. Mindenütt azt hallod, vedd ezt, vedd azt. Az emberekben ez ellenreflexeket vált ki. Kurva pénz! Kurva bankárok, kurva kereskedők! Innen már csak néhány apró ugrás elkezdni zsidózni. És ezt be lehet adni mindenkinek, már a gyerekeknek is. Ott van például a Hupikék törpikék. Egyértelműen antiszemita rajzfilm. A kis törpicsek az állandó fenyegetettségben élők, de mindig megmenekülő zsidók, kiknek vezetője a bölcs rabbi, Törpapa, a korán jött prófétát, Okoskát pedig mindig picsán rúgják az egyes részekben, ha szónokolni kezd. De milyen törpök ezek? Csupa szélsőségesen

neurotikus egyed, bizonyára a beltenyésztés miatt. Az egyik önimádó, a másik zugevő, a harmadik állandóan robbantgat és a többi. Nő nuku, kivéve Törpillát, nincs mese, mindenki őt akarja megszerezni, aki persze szintén beteg, hiszen neki meg egyik se kell. S az egész hatását még fokozza, hogy a főellenség, Hókuszpók gyanúsán zsidósra vett figura, ami egyértelműen azt a mítoszt hivatott igazolni, hogy Hitler tulajdonképpen nem volt más, mint az amerikai zsidók bérence, az európai üzleti ellenfelek szisztematikus kicsinálója. Hát nem teljesen elbaszódott ez a világ? Tudat alatt már a gyerekekbe is ezt oltják.”

A skinek hátul részegen énekeltek. Az Omega gyomorforgató számát, a Gyöngyhajú lányt költötték át:

„Igen, jött egy szőke huszár,
kék szemében izzott a láng,
sárga csillag került
minden mellre föl!”

Aztán a Skrewdriver Antisocialjének magyar verziója jött:

„Elég volt a könyvekből, az újságból
Árad belőlük az úr
Elég volt a mindenható szavakból
Megöl az unalom

Nekem nem jön be
a világ
Nem jön be
a világ
Nekem nem jön be
a világ
Az undor belém áll

Elég volt a mindennapos melóból
Szívás a kispolgári lét
Én sosem fogok fölvenni egy szmokingot
És nem nevelek családot

Nekem nem jön be
a világ
Nem jön be
a világ
Nekem nem jön be
a világ
Az undor belém áll”

Ideje volt kereket oldani. Éppen behörpintettem a maradék sörömet, amikor az egyik kopasz átkapcsolta a tévét a pornócsatornára: egy törekeny sárga csajt dőngtetett két feka óriás. Csodás végszó.

43.

*„Lucifer's Dragon, Apocalypso or CloneSex?”
(jon courtenay grimwood)*

hétköznapi függőségeim vannak
kanál a cukorban
kés a vajban
gyógyszer a szájban
kávé a csészében
bánat a halálban
öröm a farkamban
nekem áll a zászló
magamra maradtam a kódommal
félbeszakadt a gyagyás papás-mamás
túl sokat markoltam
túl keveset adtam
az arányokat elkalkuláltam
fülakadt tű
szóródó ondó
élet-halál rondó
beszorultam a mágiába
beavattak a pszichiátriába
ostobaság vágyani
e szűkebb pátriába
eine Gesellschaft ohne Kinder
a victory without blood

44.

*„– Uraim, uraim, gondoljanak a Genfi Egyezményre!
– Majd Genfben!”
(A tizedes meg a többiek)*

Hajlamos vagyok, lassan ideje bevallanom, túl sokat gondolkodni az életemen. Úgy érzem (merő időpocsékolásnak tűnik), állandóan emlékeimet rakosgatom, mint valami öregember. Ülök otthon, és bámulok.

Sokat töröm a fejem, például Csende esetén. Úgy hetedik év vége felé történhetett. Kellemes napsütés az udvaron, szünet, mindenki elindult lefelé az udvarra. Ügyeletes tanár sehol.

Egyszer csak odajött hozzánk Csende valamelyik haverjával. Zsebre vágott kézzel kavart oda, nem vette ki, hanem Víkor Zsolt mögé került, és tarkón fejelte. Víkor meglepődve, fájdalmas tekintettel fordult a vigyorgó Csende felé, miközben a tarkóját markolászta. Mi is megmeredtünk. Ekkor odajött Licska, bal kezében a szendvicse. Evett, nem hagyta abba. Úgy tizenhat éves lehetett: borotválkozott, szikár, erős alkat. Jó magas gyerek volt.

„Te meg mit játszod itt az agyad!”, szölt oda Csendének, majd hirtelen orrba legyintette Csendét úgy, hogy pont a tenyere alsó, párnás felével találta telibe az ornyerget. Csende előrehajolt, kezeibe temette az arcát. Én pont mellette álltam. Belepillantottam a tenyerébe, nem igazán esett le, mit tartogat benne: iszonyú adag takony némi vérrel keveredve. Sosem gondoltam volna, hogy fölhalmozódhat ennyi takony egy orrban. Aztán ki is jöhet onnan: egy szempillantás alatt. Megindult befelé a mosdóba.

„Licska, ezt még megbánod!” Egyszerűen nem tudtam rájönni, honnan vette az erőt ehhez a fenyegetéshez, amikor fele akkorára nőtt, mint Licska. Nevetségesnek tűnt. Licska megfordult, és visszasétált a haverjaihoz.

45.

*„Radioactivity
is in the air for you and me.”
(Kraftwerk)*

halványsárga színekben játszó élő szobor csak érezni hogy áramlik át rajtam az élet hullá némi nemzési haladékkal elvarázsolt kastélyában a kényszerű létnek úgy lép be az éjbe ahogy egy hajó hulláma hal el a vízben halak vergődnek odalenn a konyhában a vándling mélyén a sós ecetes lében ébenszínű ez az este kedves barátaim a hold tejet csorgat egybegyűlik a holtak árnyain ácsorgok a kert végében a régi malom hátsó falát bámulom szemből azt hihetnék vizelek vagy éppen kirázom de tévednek én csak ábrándozom folyton a múltat vázoló halaszthatatlan feladataim vannak ami tegnapijaimat illeti a holnap üres tok csak a véget hirdetheti más nem jut errefelé de nyugi sehol ha jól fülesz hallod az univerzum zakatol igen tolaakodóan szabja meg a pillanat ritmusát lefeszegethetetlen tonalitás de nem is inkább kellemetlen lopva fölmérni a szomszédban a kuplerájt téglarakás lyukas vödörök biciklivázak csódarabok annyira ragaszkodom ehhez megnyugtat úgy érzem mégis áttetsző ez a káosz korhadt deszkák alattomosan kikandikáló szögekkel dróthálódarab csorba cserepek ki tudja milyen megfontolásból egybehányva

bádogdarabok ráhajigálva hat jókora palára sokat gondoltam rá mi hozza létre egy hely ahol nyilvánvaló ez a furcsa rend hajaz a végre nedvesedés korrodálódás enyészés konkrétan lejátszva belekukkantok az ódon olajoshordóba az összegyűlt eső víz alján földereng az idill egy darabkája a furcsa éteri zöld
keep on rotting in the free world

46.

„The war? The war was fun for America.”
(A Vöröskereszt egy volt alkalmazottja)

hullámverés a szokatlan fajtából kóbor frekvenciák ellenőrizetlen lüktetés váratlan pulzálás közöszülések nem mindennapi ritmikája kizökkenés összeroskad az élet máglyája fények az utolsó éjben körbetáncolni a téren mindenáron és semmiképpen bárhogyan de valakivel nincs elmozdulás nem ez az ami fölemel várakozás telibe trafált remény hideg a kövezet hideg és kemény nem szemrehányásképpen mondja fordul felém ám mindig kell valami ami önmagában nem esemény összefüggéstelenség legyen az igazi ára kibogozhatatlan viszonyok hogy ne érezd magad megalázva ne lehessen letisztázni idő előtt kiszállni az irányok lehetetlensége legyen benne végre zárt körök apró hibákkal ide kell néhány jó masszív pont ez a hertzsám betonszarkofágba zárandó körbeforog minden ami állandó győzz ellene mondani frekventált szövegelésnek miért ne lehetne berekeszteni az ürügyeskábálgatást szóval egy tiszta világos képlethadsereg fölvonulását várnám én el a magam okulására nézd a jólneveltség a szabályok közé szorított jópofa egyet nem értés így is úgy is a sírba visz mindenkit aki az ember egyszervolt méltóságát siratja én sem szemrehányásképpen mondom ez itt a senkiföldje egy régóta holt vidék nem heveredhetsz le esténként mint aki jól végezte dolgát összeférhetlenség a szenvedély és megannyi megszelídített gondolat között ott a szökőkút tetején az a pufók kölyökangyal már évszázadok óta reggeltől estig egyre csak pisál nincs mit meghaladjon nincs semmi amit utólag legitimál én nem akarok kilyukadni sehova végre valami nem játszható tétre persze fájdalmas de be kell vallani pénz nélkül nincs erotika de ha már idetelepedtél mellém a hideg kövezeten ne jársd a bolondját velem mutasd meg a világ sebé a testeden

47.

*The first shot hit Bugsy in the head,
blowing his eye 15 feet from his body.*

haza akarok menni, az otthonomba, otromba,
bábuska, pápuska, gyéduska, családuska,
dupla csövű puska, be a szájba,
nem jut fény máma, beszorultam a sötétkamrába,
szerencsétlen pára, fejjel lefelé mászott föl a fára,
rázkódik az orangután tokája, ő is emberszabású, hiába,
mindennek emberi a mértéke, a szabása,
a konyhában kidőlt a forró zabkása,
ennek még lesz folytatása, rá a nagymamára,
helyszűke miatt nem mehet kórházba,
ó, de sokan vagyunk, a picsába,
nagy az istenek állatkertje, kicsi az ördögök mókatára,
nem beszél, végleges a szótára,
a semmit markolássza, a semmit magyarázza,
másokért aggódik, nem költ magára, gondolj anyádra,
folyik a vér, árad a genny, nem volt elég mára,
bekapcsolva felejtett tévé, híradó, ablak a világra,
örök mementó, vibrálva terjed át az agyra, a szívre, a májra,
micsoda sötét felleg telepedett a tájra,
a fák, a füvek, a madarak félve néznek egymásra,
unspeakable, unspeakable, néma dallam hathúros gitárra,
ott hever szerelmem, drága európám hullája

48.

*For the Babe, everything had to be done
in a big way. Drinking, eating, socializing,
hitting home runs, all was done in excess.
George Herman Ruth, Jr. was bigger than
life, a natural hero.*

hangyák menetelnek föl-le beleimben, medvék, rozsomákok balhéznak az ereimben, agyvizemben bálnák prüsszkölgetnek, a koponyámban varjak repdesnek, domesztikált hiénák tanulnak valahol a májban labdát egyensúlyozni, sakálok a lépben magukat kihúzni, a lábujjak között csótányok kaparásznak, flamingók a szívben sasokra vadásznak, a tüdőkből valahol vaddisznók

tipródnak, a vesékben csigák araszolnak, a herékben majmok ugrándoznak, szemgolyóimban cápák úszkálnak, a magam kedvére rendeztem be így a magam állatkertjét, ez a sorsuk, ide vannak bezárva, helyettük ott kóborol kicsapva a világba a magam társadalma, királyok, iskolaudvaron futkosó lurkók, tévémondók, örültek, ostobák, tanárok, lázadók, komornák, grófok, evezősök, csőszök, lövöldöző eszelősök, a bolondját járatom magammal, szürke, unalmas történet sok habbal, az állatok kórusa, ha belevág a test himnuszába, leadja a rádió helyi munkatársa, emberinek hangzik, sajnos ilyen a vétel, visszaélek a természet képeivel, bebeszélem magamnak a saját nevem, az én állatkertem persze feleljen a maga bűneiért nekem, akik odakint szaladgálnak, csinálják, ami jólesik, amit eladnak odakint, jobb, ha meg is veszik, na jó, hagyjuk, túlzásba vittem, amit egyébként nem lehet, beborul, kitisztul az ég, az állatkertem rajtam röhög, nevet, kacagó gerlék csapdosnak szárnyaikkal, nekiverődnek a kalitkámnak, jobban is akarhatnám szabadságukat, a megszabadítás gesztusa amonnan földadásnak tűnik, a rács mögül nézve szükségyszerű, ami vagyok, megszűnik

49.

*„Take my hand
Take my life
Take my home
Take my wife.”*
(Alien Sex Fiend)

Hiányérzetem van Andi miatt. Mindketten tudtuk, túlságosan kedveltük egymást ahhoz, hogy könnyen beletörődjünk a lelépésébe. De rendes volt, néha írt. Legutóbb Stockholmból küldött pár sort:

„Szia,

Münchenben megismerkedtem egy svéd sráccal, aki elhívott magához. Rendes arc, etet, itat, körbeurcol a városban. Nagyjából megértjük egymást, angollal keverjük a németet meg fordítva. Svédországban áll a bál, mindenki be van borulva, mert egy kurd csávó elvágta a saját lánya torkát, a család becsületén esett foltot akarta lemosni egy vödör vérral a barma. A csaj titokban összeállt egy svéd fiúval, az öreg rájött, és alkalmazta az ősi törvényt, előrántotta valahonnan a Zagrosz mélyéről a bököt. Amúgy ez egy nyugis hely lenne, jó szellős, nincs az a világvárosi tipródás, csak hát télen megvesznek az emberek a nagy sötétekben.

Most úgy érzem, nekem már eszem ágában sincs visszamenni a nagy büdös magyar alföldre. Itt bárki nyugiban elkallódhat, más nem hiányzik. Az emberek nem erőlködnek, és másokra is ráragasztják a lazaságot. Így a meló

is elviselhető, észrevétlenül őrülsz meg. Német is hasonló, csak ott iszonyat sok ember lófrál föl-alá, és ezért sokkal több is a dühöngő vadállat. Valahogy mindig benne van a levegőben egy teljesen ostoba, abszurd tragédia.

Jövő héten visszamegyek Münchenbe, de még nem tudom, mit csinállok, a konyhai melóból elegendem lett. Összeismerkedtem egy magyar családdal, talán fölfogadnak gyerekcsősznek.

Majd írok, ha van valami.

Csók,

Andi”

50.

*„Mindenkinek megbocsátok, s mindenkit kérek,
bocsásson meg nekem. Rendben? Ne
kavarjanak nagy port e körül.”
(Cesare Pavese)*

habkövel dörzsölöm rögeszméletem túl sok
nemkívánatos tudás tapad meg túl kicsi felületen
hiába izmozok itt világ faszára
transzba esve sűrölök
vérbem azva vonakodás nélkül estem neki minden apró pontnak
de bejelenthetem vége a dalnak verbum finitum
szakmai minimum
guitarmageddon avant gardener time is everything time swallows you sucker
én azt szerettem volna elhallgatni ami kimondható egy
nyelv amit senki se ért
harcis lúzban égni jókora szónoklat helyett
néhány ideológiáktól mentes jó tanács
sejtjeimben a sarló az üllő a kalapács összehangolódnak néha
a közös cél érdekében ellentmondásos hírek érkeznek
holnap egy másik énemre ébredek
végbélbe fúródó tüzes lándzsa lesznek
lány pacsi lesznek Divine arcán
macerás megítélni mivégre olyan vágyott cél a deformáció
megoldás nélküli feladvány minden stáció
a vereségérzet mindig kicsúszik az ember markából kezdődjön
a gaztalanítás drága avant gardener nekem csak annyi kell
ágyam alatt mindig ott legyen a vödör
ez kell nekem tényleg a végső ultima ratio gyönyör

